

ГОНЧАР Лілія,

здобувач вищої освіти четвертого курсу
факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

ЯРОШЕНКО Артем,

кандидат юридичних наук, доцент
кафедри цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

СИСТЕМА І КОМПЕТЕНЦІЯ ОРГАНІВ УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ ВИКОРИСТАННЯ ТА ОХОРОНИ ЛІСІВ

Глобальною темою на період ХХІ століття є проблема контрольованого використання та охорони лісів, вона пов'язана з екологічною функцією лісу, як ресурсу для забезпечення якості навколишнього природного середовища, що є його невіддільною частиною. Правові положення щодо використання, охорони лісів, залишаються актуальними на державному рівні. На жаль норми українського законодавства не відповідають вимогам розвитку в галузі охорони лісів. Аналізуючи систему управління лісами висвітлюються деякі ключові питання, які потребують законодавчого врегулювання.

Перш ніж розглядати дане питання, необхідно в'яснити, що саме означає «управління в сфері використання та охорони лісів». Науковець Г.А. Гарварт в своїй роботі зазначив, що управління є соціальним явищем і головною його особливістю є вплив суб'єктів управлінської діяльності на свідомість та волю інших. [1, с. 162-165]. Якщо ж брати це поняття згідно з чинним законодавства України, у сфері використання та охорони лісів, то це діяльність, яка полягає в забезпеченні належного захисту, ефективної охорони, раціонального використання та відтворення лісових ресурсів. Лісовий Кодекс України регулює лісові правовідносини та має на меті покращення продуктивності лісів, зміцнити його корисні властивості, охорону, відтворення, а також задовольнити потреби суспільства у деревині, лікарській та технічній сировині, лісо-продуктах та кормах [2].

Усі ліси, які розташовані в Україні, незважаючи до якого типу земель вони належать, посаджених за їх основним призначенням, складають фонд лісів України та охороняються державою. Згідно чинного законодавства, ліси, які розташовані на території України є власністю її народу. Однак права на власність та повноваження щодо управління лісами, мають органи державної влади, місцевого самоврядування [2].

Ознайомившись з чинним законодавством, стає відомо, що державними повноваженнями щодо управління, охорони, використання лісів України наділені органи влади, а їх повноваження закріплені в Лісовому кодексі України і відповідають положенням Закону України «Про центральні органи виконавчої влади» відповідно до якого профільне Міністерство захисту довкілля та природних ресурсів України формує лісову політику, а Державне лісове агентство її реалізує [3].

Органи законодавчої та виконавчої влади повинні забезпечити ведення лісового господарства на основі сталого розвитку з урахуванням природних та економічних умов, цілей, умов лісової рослинності, складу та природних функцій, які вона виконує. Проте, саме через недосконалий розподіл функцій управління, призводить в окремих випадках до дублювання функцій або втрати їхнього виконання та знижує рівень керованості лісовим фондом. Органи місцевого самоврядування ніяк не зацікавлені в раціональному та ефективному використанні лісового фонду, тому що, не мають достатньої фінансової забезпеченості.

Розуміння важливої ролі лісів для екологічної, соціальної, економічної стабільності держави, з огляду на мету децентралізації, викликала необхідність підготовки стратегій, які сприятимуть подальшому розвитку. Необхідно системно вдосконалювати лісове господарство України шляхом поєднання національних принципів нагляду та механізмів ринкових відносин для забезпечення довгострокових інтересів країни у всіх сферах діяльності. З метою вирішення сучасних проблем лісового законодавства, створення сприятливих умов для його розвитку, держава має скласти стратегію для розв'язання даних проблем.

Виходячи з усього вище викладеного можна зробити висновок, що однією із особливостей лісового господарства держави досі є багатовідомча структура використання лісів, що ускладнює реалізацію єдиної лісової політики в країні. Потрібно приділити увагу правильній організації структури управління у сфері лісового господарства. Також для вирішення проблеми контрольованого використання лісів, влада України повинна розробити та утвердити в законному порядку стратегію, щодо проблем лісового господарства в цілому. Центральний орган виконавчої влади, повинен забезпечити формування політики у сфері лісових відносин, визначити пріоритетні напрями та стратегію розвитку лісового господарства, відповідати за розробку, підготовку та прийняття нормативно-правових актів та усіх стратегічних документів на національному рівні. Формування стратегії, державної цільової програми дасть змогу розв'язати проблемні питання щодо використання лісів, та прискорити розвиток в сфері лісових відносин.

Список використаних джерел:

1. Гарварт Г. А. Організаційно-правові засади ведення державного лісового кадастру, обліку та впорядкування лісового фонду України: Підприємництво, господарство та право. Київ: 2013. № 2., 97–101 с.

2. Лісовий кодекс України: Закон України від 21 січ. 1994 р. № 3852-ХІІ (в ред. закону від 08.08.2021 р.) *Відомості Верховної Ради України*. 2021. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3852-12#Text> (дата звернення: 25.10.2021).
3. Про центральні органи виконавчої влади: Закон України від 17.03.2011 № 3166-VI (в ред. закону від 06.03.2021 р.) *Відомості Верховної Ради України*. 2021. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3166-17#Text> (дата звернення: 25.10.2021).

ГОНЧАРЕНКО Андрій,

здобувач вищої освіти третього курсу
факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

РЕЗВОРОВИЧ Кристина,

кандидат юридичних наук, завідувач
кафедри цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ДОКАЗУВАННЯ У ЦИВІЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ В ПОРІВНЯННІ З МІЖНАРОДНИМ ДОСВІДОМ

Діяльність по доказуванню є, безсумнівно, важливою частиною судового процесу, основою, що дає можливість суду, здійснити застосування норм матеріального та процесуального права до фактично встановлених обставин, а також, на основі отриманих відомостей у процесі доказування, яке здійснюється сторонами, визначити ті обставини, які мають важливе юридичне значення для вирішення справи по суті. Законодавство не регламентує це поняття.

Так, наприклад, Клейнман А. Ф., визначає процес доказування, як процесуальну діяльність лише сторін, яка полягає у твердженнях про фактичні обставини справи, подання доказів, спростування доказів противника, складення клопотань про витребування доказів, участь у дослідженні доказів, дачі пояснень [1, с. 47]. Виходячи зі статті 81 Цивільного процесуального кодексу України, обов'язок доказування лежить на сторонах цивільного процесу, які доводять ті обставини, які необхідні суду, для прийняття рішення, вигідного для кожної зі сторін, якщо ці сторони не бажають настання не вигідних собі, наслідків [2]. Саме «обов'язок доказування» у цивільному судочинстві, дозволяє досягти в повному обсязі обсяг реалізації норми, закріпленої в ст. 55 Конституції України, яка гарантує кожному право на оскарження у суді рішень. Говорячи про доказування в цілому, доцільно відзначити його етапи, на яких можна знайти прояв судового розсуду [3].